CABANIS-ISSARTE

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

föredraget den 21 september 1994 *

1. De frågor som Centrale Raad van Beroep har ställt till domstolen i sin begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 2 och 3 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen [1] och av punkt 2 under J (Nederländerna) i bilaga 6 till denna förordning. [2]

Den nationella domstolen söker närmare bestämt få fastställt huruvida principen om likabehandling av migrerande och nationella arbetstagare, enligt artikel 3.1 i förordning nr 1408/71, bör tolkas på så sätt att en person som inte är av nederländsk nationalitet och som under en viss period varken har varit bosatt eller arbetat på nederländskt territorium, för denna period ändå har rätt att erhålla samma nedsättning av avgiften som beviljas en nederländsk medborgare vid frivillig försäkring, och detta i sin egenskap av familjemedlem eller efterlevande make till en migrerande arbetstagare.

2. För att riktigt förstå begreppen i den uppkomna frågan är det lämpligt att först erinra om den nationella och gemenskapsrättsliga bakgrunden.

Genom Algemene Ouderdomswet (nederländsk lag om allmän ålderspensionsförsäkring, nedan kallad AOW), som trädde i kraft den 1 januari 1957, infördes ett pensionssystem enligt vilken ålderspensionens belopp i regel beräknas uteslutande på grundval av fullgjorda försäkringsår. Den obligatoriska försäkringen omfattar enligt AOW alla nederländska medborgare som är bosatta på nederländskt territorium, liksom de personer som på grund av att de utövar en avlönad verksamhet i Nederländerna är skyldiga att betala nederländsk inkomstskatt.

Utöver den obligatoriska försäkringen erbjuder AOW en möjlighet till frivillig försäkring. Syftet med den frivilliga försäkringen är att tillåta "förvärvande" av rätt till pension för de perioder som inte täcks av den obligatoriska försäkringen. De villkor som styr den frivilliga försäkringen har, i enlighet med artikel 35 i AOW, fastställts genom senare förordningar gällande just betalning av frivilliga avgifter. Artikel 2 i kgl. förordning av

* Originalspråk: italienska.

1 — I dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT nr L 230, s. 6.)

2 — Vid tiden för omständigheterna i målet rörde det sig om punkt 2 H i bilaga 5 i samma förordning.

den 24 februari 1961 och artikel 3 i kgl. förordning av den 22 december 1971 har en särskild betydelse för det aktuella fallet. I artikel 2 i kgl. förordning av den 24 februari 1961 föreskrivs att "för varje helt kalenderår som infaller under den berörda perioden, skall avgiften vara lika med det högsta belopp som en försäkringstagare är skyldig att erlägga enligt Algemene Ouderdomswet" (punkt 1). Denna bestämmelse är dock inte tillämplig på en nederländsk medborgare, för vilken den erfordrade avgiften, "för varje helt kalenderår som infaller under den berörda perioden och beträffande vilket han för Sociale Verzekeringsbank kan visa att det medför lägre avgift, skall uppgå till en procentsats av den inkomst som han har förvärvat under det berörda kalenderåret och som motsvarar den procentsats som tillämpas för detta kalenderår enligt artikel 28 i Algemene Ouderdomswet, varvid procentsatsen dock inte får understiga 5 procent av det högsta belopp som en försäkrad enligt denna lagstiftning kan vara skyldig att erlägga under ifrågavarande år" (punkt 2). Artikel 3 i förordningen av den 22 december 1971 innehåller bestämmelser som motsvarar de som just har citerats. Den enda skillnaden är att det i den senare förordningen också hänvisas till Algemene Weduwen-en Wesenwet (nederländsk lag om allmän försäkring för änkor och föräldralösa, AWW).

Det bör vidare erinras om att enligt artikel 9 i förordningen av den 24 februari 1961 skall en kvinna, som är eller har varit maka till den som utövar sin rätt att ansluta sig till den frivilliga försäkringen under den period till vilken dessa avgifter är knutna, under denna period anses som försäkrad enligt AOW, om och för så vitt hon under den berörda perioden hade uppnått 15 men inte 65 års ålder.

3. De personer som obligatoriskt eller frivilligt är försäkrade enligt AOW har rätt till ålderspension när de uppnår 65 års ålder. Ålderspensionens maximala belopp motsvarar en försäkringsperiod av 50 år, vilken löper från den dag då den berörda personen fyller 15 år till den dag då denne fyller 65 år. Detta belopp reduceras med 2 procent för varje år som vederbörande inte har varit försäkrad.

Eftersom AOW trädde i kraft den 1 januari 1957 har det givetvis inte varit möjligt att vara försäkrad före denna dag, med den följden att ingen skulle ha kunnat åtnjuta en full ålderspension före år 2007. Den nederländske lagstiftaren har avhjälpt detta genom att i artiklarna 55 och 56 i AOW fastställa övergångsbestämmelser som medger att de perioder som har fullbordats från den dag då försäkringstagaren fyllde 15 år fram till den 1 januari 1957 likställs med försäkringsperioderna enligt AOW, för så vitt den berörda personen uppfyller tre villkor, det vill säga att a) har varit bosatt i Nederländerna mellan

59 och 65 års ålder ("sexårskravet") [3], b) är nederländsk medborgare eller assimilerad sådan (detta villkor kan givetvis inte göras gällande gentemot medborgare i gemenskapens medlemsstater som har rätt till fri rörlighet enligt förordning nr 1408/71) och c) fortsätter att vara bosatt i Nederländerna efter den dag då han fyller 65 år (kravet på "aktuell bosättning", vilket dock inte tillämpas på personer som utan avbrott har varit försäkrade enligt AOW från den 1 januari 1957 till den dag då de fyllde 65 år).

4. Med hänsyn till det faktum att de förmåner som är knutna till ett sådant övergångssystem, vilket är grundat på kriterier som nationalitet och bosättning, inte har varit tillgängliga för samtliga migrerande arbetstagare, har rådet för att undvika eventuell diskriminering infogat tillfälliga bestämmelser i gemenskapens system för social trygghet. I punkt 2 under J (Nederländerna) i bilaga 6 till förordning nr 1408/71, angående just "tillämpning av nederländsk lagstiftning om allmän ålderspensionsförsäkring", föreskrivs nämligen följande:

"a) Försäkringsperioder före den 1 januari 1957 under vilka en person inte uppfyllde kraven för att tiden skulle räknas som försäkringsperiod, var bosatt inom Nederländernas territorium och var minst 15 år gammal eller var bosatt i en annan medlemsstat men arbetade som anställd i Nederländerna för en arbetsgivare som var etablerad där, skall också räknas som försäkringsperioder vid tillämpning av Nederländernas lagstiftning för allmän ålderspensionsförsäkring.

...

c) För gift kvinna vars make har rätt till pension enligt Nederländernas lagstiftning om allmän ålderspensionsförsäkring skall tid under äktenskapet innan hon fyllt 65 år, under vilken hon bott i en eller flera medlemsstaters territorier, också beaktas som försäkringsperiod om den sammanfaller med makens försäkringsperioder enligt den lagstiftningen eller enligt lagstiftning som anges i a.

...

c) För kvinna som varit gift och vars make omfattats av Nederländernas lagstiftning om ålderspensionsförsäkring eller bedöms ha slutfört försäkringsperioder

3 — Detta krav mildrades emellertid av artikel 2 i kgl. förordning av den 3 december 1985, enligt vilken en person som har lämnat Nederländerna, men fortfarande är försäkrad enligt AOW, skall anses vara bosatt där med avseende på sexårskravet.

enligt a, skall c och d gälla i tillämpliga delar.

...".

5. Jag kommer nu till omständigheterna i målet. Den 23 november 1948 flyttade makarna Cabanis-Issarte, båda franska medborgare, till Nederländerna med anledning av herr Cabanis yrkesverksamhet. Med undantag för perioden den 20 oktober 1960—den 12 november 1963 (då de var bosatta i Frankrike), var de bosatta i Nederländerna till och med den 15 juli 1969 då de slutgiltigt återvände till Frankrike. Herr Cabanis var yrkesverksam till och med den 18 februari 1969, det vill säga till och med sextiofem års ålder, den dag från vilken han erhöll full ålderspension i enlighet med AOW. Från samma dag har hans hustru erhållit en makepension enligt AOW. [4]

Efter herr Cabanis bortgång den 7 oktober 1977 beviljades, i enlighet med AOW, fru Cabanis-Issarte (nedan kallad motparten) från den 1 april 1978 en pension från vilken styrelsen för Sociale Verzekeringsbank (behörig nederländsk myndighet, nedan kallad SVB) gjorde ett avdrag beräknat på grundval av de 29 år som hon har varit oförsäkrad. Detta avdrag hänförde sig till perioden den 13 maj 1924—den 23 november 1948, det vill säga från det att motparten fyllde 15 år fram till det att hon bosatte sig i Nederländerna, samt till perioden den 15 juli 1969—den 13 maj 1974, det vill säga från den dag då hon slutgiltigt återvände till Frankrike fram till det att hon fyllde 65 år.

Det är för denna sista period (år 1969—1974) som SVB har givit motparten möjlighet att förvärva rätt till pension genom att betala frivilliga avgifter och har fastställt försäkringsavgifterna i fråga till en maximal procentsats, med stöd av artikel 3 i kgl. förordning av den 22 december 1971.

6. Då motparten ansåg att hon enligt artikel 3 i förordning nr 1408/71 [5] kunde göra anspråk på samma nedsättning av avgiften som den som beviljas nederländska medborgare, överklagade hon beslutet om fastställande av avgiftsbeloppen till Raad van Beroep te Amsterdam som biföll överklagandet. SVB överklagade detta avgörande till Centrale Raad van Beroep som för att lösa

4 — Fru Cabanis-Issarte hade nämligen omfattats av obligatorisk försäkring under de perioder då hon var bosatt i Nederländerna och av frivillig försäkring, i den mån hon var frivilligt försäkrad på det sätt som avses i artikel 9 i kgl. förordning av den 24 februari 1961, för perioden den 20 oktober 1960— den 12 november 1963, genom att hennes make hade betalat frivilliga avgifter för denna period.

5 — I artikel 3.1 föreskrivs att "[o]m något annat inte följer av de särskilda bestämmelserna i denna förordning har personer, som är bosatta inom en medlemsstats territorium och för vilka denna för-ordning gäller, samma skyldigheter och rättigheter enligt en med-lemsstats lagstiftning som denna medlemsstats egna med-borgare."

tvisten har hänskjutit följande frågor till domstolen för ett förhandsavgörande:

"1) Är, i ett fall som detta, förordning (EEG) nr 1408/71, inbegripet den princip om likabehandling som kommer till uttryck i artikel 3, tillämplig enligt artikel 2 på en sådan person som motparten, på grund av att

a) hon skall anses vara berättigad enligt artikel 2 a i bilaga 5 H i denna förordning (såsom denna bilaga var numrerad vid tidpunkten för det omtvistade beslutet), eller

b) hon skall anses som familjemedlem eller (slutligen) som efterlevande i den mening som avses i artikel 2 i ovannämnda förordning, på grund av att hon enligt artikel 9 i kgl. förordning av den 24 februari 1961, som på den tiden var tillämplig, var försäkrad (genom en tredje person) på grundval av de avgifter som hennes numera avlidne make betalade för en frivillig försäkring (under perioden 20 oktober 1960—12 november 1963), eller

c) hon skall anses som familjemedlem eller som efterlevande, på grund av att det kan fastslås att de kombinerade bestämmelserna i artiklarna 2 c och 2 c i den ovan nämnda delen av bilagan i detta hänseende inte bara skulle tillämpas under den sistnämnda perioden, utan även under annan tid?

2) Kan man, i ett fall som detta, fastslå att sociala förmåner har gått förlorade på grund av att rätten till fri rörlighet har utnyttjats och att syftet med artiklarna 48—51 i EEG-fördraget därmed inte skulle ha uppnåtts? Vad blir i så fall följderna för det krav på medborgarskap för rätten till nedsatt avgift som är i fråga i detta fall?"

Den första frågan

7. Det gäller alltså att fastställa om den princip om likabehandling av nationella och migrerande medborgare som fastställs i artikel 3 i förordning nr 1408/71 gör det möjligt för en person i motpartens situation att komma i åtnjutande av en sådan avgiftsnedsättning som beviljas nationella medborgare.

På denna punkt bör påpekas att tvisten endast gäller de avgiftsbelopp för frivillig försäkring som skall betalas för perioden från den 15 juli 1969 (den dag då motpartens bosättning i Nederländerna upphörde) till den 13 maj 1974 (den dag då hon fyllde 65 år). Det är däremot obestritt att motparten inte för den ifrågavarande perioden kan göra anspråk på något erkännande av "fiktiva" försäkringsperioder, vare sig enligt AOW eller enligt bilaga 6 till förordning nr 1408/71. Jag vill dessutom erinra om att varken motparten eller hennes make bodde i Nederländerna under perioden i fråga, och att den senare för övrigt inte längre var tvungen att betala avgifter till AOW, eftersom han redan erhöll ålderspension.

8. Den nationella domstolen har å sin sida hänvisat till tre olika bestämmelser som skulle kunna läggas till grund för den ifrågavarande rätten till avgiftsnedsättning, nämligen artikel 2 i förordning nr 1408/71 samt punkterna 2 a och 2 e under J i bilaga 6 i samma förordning. Det är uppenbart att för att de berörda bestämmelserna skall vara tillämpliga förutsätts att motparten omfattas av tillämpningsområdet med avseende på person (ratione personae) för förordning nr 1408/71, antingen som arbetstagare eller som familjemedlem respektive efterlevande.

I detta hänseende är det knappast nödvändigt att erinra om att det i artikel 2.1 i förordning nr 1408/71 — genom vilken förordningens tillämpningsområde med avseende på person avgränsas — anges två klart skilda kategorier av förmånstagare: arbetstagare å ena sidan och deras familjemedlemmar och efterlevande å andra sidan.

9. Även om det är obestritt att motparten, som aldrig har arbetat vare sig i Nederländerna eller i någon annan medlemsstat, inte är en arbetstagare i den mening som avses i förordning nr 1408/71, är det lika klart att hon omfattas av förordningens tillämpningsområde med avseende på person i egenskap av familjemedlem, och senare efterlevande make, till en migrerande arbetstagare. [6]

Alla de parter som har inkommit med yttrande har emellertid bestämt understrukit att denna omständighet inte är tillräcklig för att principen om likabehandling av migrerande och nationella arbetstagare skall kunna tillämpas på motparten. Av domstolens fasta rättspraxis [7] framgår nämligen att medan personer som är arbetstagare i den mening som avses i förordningen kan hävda rätten till de förmåner som föreskrivs i förordningen som en *egen rättighet*, kan familjemedlemmar eller efterlevande bara göra anspråk på *härledda rättigheter*, det vill säga rättigheter som de erhåller i egenskap av familjemedlem eller efterlevande.

6 — Begreppen "familjemedlem" och "efterlevande" definieras i artikel 1 f respektive artikel 1 g i förordningen.

7 — Se dom av den 23 november 1976, Kermaschek (40/76, Rec. s. 1669, punkt 8). Samma sak följer av den senare meddelade domen av den 27 maj 1993, Schmid (C-310/91, Rec. s. I-3011, punkt 12).

För bedömningen i det aktuella målet är det därför viktigt att slutgiltigt utröna om anslutningen till systemet för frivillig försäkring utgör en egen rättighet, eller om den i stället är en härledd rättighet som man erhåller i egenskap av familjemedlem eller efterlevande, samt, i det senare fallet, att fastställa vilka bestämmelser som rättigheten grundas på.

10. Eftersom alla personer som är bosatta i Nederländerna direkt och personligen omfattas av AOW från 15 till och med 65 års ålder, oberoende av kön och äktenskaplig status, är det uppenbart att rätten till pension inte bara är en rättighet som man erhåller i egenskap av familjemedlem eller efterlevande till en migrerande arbetstagare, utan att den är en egen rättighet, varför anslutning till ett system för frivillig försäkring i princip borde utgöra en egen rättighet som tillkommer alla berörda.

Den nationella domstolen har emellertid påpekat (i punkt b i första frågan) att motparten under perioden den 20 oktober 1960—den 12 november 1963 var försäkrad (genom en tredje person) enligt AOW, med stöd av artikel 9 i kgl. förordning av den 22 februari 1961, som hustru till en person som var frivilligt försäkrad på det sätt som avses i nämnda lagstiftning, det vill säga i egenskap av familjemedlem.

11. Kan rätten till frivillig försäkring, vad gäller den period som är i fråga i detta fall, för motparten ändå anses utgöra en härledd rättighet som bara kan utnyttjas på samma villkor som de för nationella medborgare?

Denna fråga kan bara besvaras nekande. Även om det är riktigt att motparten under den period till vilken den nationella domstolen har hänvisat omfattades av en frivillig försäkring på grund av sin makes anslutning till ett sådant försäkringssystem, det vill säga i egenskap av familjemedlem, är det lika riktigt att hon för den period som här är i fråga, nämligen den 15 juli 1969—den 13 maj 1974, inte kan göra gällande någon rätt med stöd av denna egenskap. Under nämnda period var nämligen motpartens make inte längre yrkesverksam, utan erhöll redan ålderspension, och bodde inte heller i Nederländerna.

Motpartens möjlighet att ansluta sig till frivillig försäkring utgör således, för perioden i fråga, en egen rättighet som enligt nederländsk lagstiftning skall beviljas alla som önskar fortsätta att vara försäkrade efter det att den obligatoriska försäkringen har upphört, vilket i motpartens fall inträffade efter det att hon slutgiltigt återvände till Frankrike.

12. Enligt min uppfattning kan motparten inte heller åberopa punkterna 2 a och 2 e under J i bilaga 6 (till vilken den nationella domstolen har hänvisat i punkterna a och c i den första frågan).

Det faktum att gifta kvinnor under vissa omständigheter kan göra gällande bestämmelserna i bilaga 6 till förordningen, vad avser beaktande av försäkringsperioder enligt AOW, saknar nämligen betydelse när det gäller villkoren för anslutning till en frivillig försäkring, eftersom dessa fortfarande regleras i nationell lagstiftning [8] och i vart fall inte beaktas i den berörda bilagan.

13. Efter detta konstaterande bör det erinras om att punkt 2 a i bilagan är avsedd att säkerställa att berörda personer som inte omfattas av övergångsbestämmelserna om förmåner i AOW får möjlighet att åtnjuta pensionsrättigheter för de perioder som inföll före den 1 januari 1957 och som har anknytning till Nederländerna, med utgångspunkt antingen i bosättning eller i avlönad yrkesverksamhet.

Denna bestämmelse, som absolut inte kan tolkas så att den leder till en utvidgning av förordningens tillämpningsområde med avseende på person, kan således inte tillämpas på en person som i likhet med motparten [9] inte är en arbetstagare i den mening som avses i förordning nr 1408/71. Denna bestämmelse gäller för övrigt bara försäkringsperioder före den 1 januari 1957, medan tvisten vid den nationella domstolen rör avgiftsbelopp som hänför sig till perioden 1969—1974.

14. Slutligen kan inte heller punkt 2 e i bilagan tolkas på så sätt att den ger motparten rätt att betala nedsatta avgifter bara på grund av att hon var gift med en person som omfattades av den nederländska lagstiftningen om ålderspension.

Under den period som skall beaktas var motpartens make inte tvungen att betala avgifter enligt nederländsk lagstiftning, vilket däremot krävs enligt lydelsen av punkt 2 e, i vilken det hänvisas till punkt 2 c. För övrigt skulle motparten i vilket fall som helst inte kunna dra nytta av dessa bestämmelser, eftersom anslutningen till frivillig försäkring — som jag redan har påpekat — utgör en egen rättighet och inte en rättighet som tillkom-

8 — I detta hänseende hänvisas till dom av den 24 september 1987, De Rijke (43/86, Rec. s. 3611), i vilken domstolen fann att en gift kvinna inte enligt punkt 2 c i bilaga 6 kunde göra anspråk på rätten att ansluta sig till ett system för frivillig försäkring efter utgången av den tidsfrist som i det avseendet har fastställts i AOW.

9 — Det kan påpekas att motparten dock har omfattats av tillämpningen av denna bestämmelse, i den mån som den är knuten till bestämmelserna i punkt 2 c i bilagan. Den period som löpte från år 1948 (då hon bosatte sig med sin make i Nederländerna) fram till den 1 januari 1957 (den dag då AOW trädde i kraft) har nämligen tillgodoräknats henne som en försäkringsperiod enligt AOW.

mer henne i egenskap av familjemedlem och/eller efterlevande.

15. Av ovanstående övervägandena drar jag slutsatsen att varken artikel 2 i förordning nr 1408/71 eller bestämmelserna i punkt 2 under J i bilaga 6 i nämnda förordning gör det möjligt för en person i motpartens situation att göra anspråk på sådana avgiftsnedsättningar som beviljas nationella medborgare inom ramen för systemet för frivillig försäkring.

Den andra frågan

16. Den nationella domstolen har genom sin andra fråga begärt att EG-domstolen i huvudsak skall slå fast huruvida behandlingen av motparten är förenlig med principen om fri rörlighet för personer, i synnerhet vad avser artiklarna 48 och 51 i fördraget.

Låt mig i detta hänseende erinra om domstolens fasta rättspraxis, enligt vilken "syftet med artiklarna 48—51 inte skulle uppnås, om arbetstagarna till följd av rätten till fri rörlighet förlorade de sociala förmåner som tillkommer dem enligt lagstiftningen i en medlemsstat". [10] En sådan konsekvens skulle nämligen kunna avhålla gemenskapens arbetstagare från att utöva sin rätt till fri rörlighet och skulle därmed utgöra ett hinder för denna rörlighet. [11] Utifrån denna synvinkel har domstolen till exempel konstaterat att det skulle vara fråga om en diskriminering, om den nationelle lagstiftaren fastställde villkoren för att erhålla eller bibehålla rätten till förmåner på ett sådant sätt att de i själva verket bara kan uppfyllas av arbetstagare som är medborgare i den berörda medlemsstaten. [12]

17. Det är dock uppenbart att så inte är fallet i detta mål, eftersom motparten aldrig direkt har utnyttjat rätten till fri rörlighet, det vill säga i egenskap av arbetstagare, eftersom hon aldrig har arbetat vare sig i Nederländerna eller i någon annan medlemsstat.

I målet Spruyt [13] fann domstolen visserligen att det skulle kunna utgöra hinder för en gift kvinna som önskar åtfölja sin make när han flyttar till en annan medlemsstat, om tillämpningen av punkt 2 a och 2 e i bilaga 6 hindrade gifta kvinnor från att få de perioder då de var bosatta i Nederländerna före äktenskapet beaktade, vilket i strid med den grundläggande principen om fri rörlighet leder till en diskriminerande skillnad i

10 — Dom av den 25 februari 1986, Spruyt (284/84, Rec. s. 685, punkt 19).

11 — Detsamma följer av den senare meddelade domen av den 20 september 1994, Drake (C-12/93, Rec. s. I-4337, punkt 22).

12 — Detsamma följer av bland annat dom av den 4 oktober 1991, Paraschi (C-349/87, Rec. s. I-4501, punkt 23).

13 — Ovannämnda dom, punkt 25.

behandlingen av ensamstående män och kvinnor å ena sidan och gifta kvinnor å andra sidan.

Det måste dock påpekas att det aktuella fallet är av helt annat slag, eftersom det här inte är fråga om en vägran att till förmån för en gift kvinna som faktiskt har bott i Nederländerna under den ifrågavarande perioden ta hänsyn till försäkringsperioder som har fullgjorts innan AOW trädde i kraft, utan endast om villkoren för tillträde till systemet för frivillig försäkring för en period som inte bara inföll efter det att AOW hade trätt i kraft, utan dessutom efter den dag då maken uppnådde pensionsålder.

18. Man kan naturligtvis fråga sig om motpartens make skulle ha avstått från att utnyttja sin rätt till fri rörlighet, om han då hade vetat vilken situation hon skulle befinna sig i i dag.

Det framstår dock inte som om frågan rimligen kan formuleras på detta sätt, om man i övrigt tar hänsyn till beskaffenheten av det berörda socialförsäkringssystemet. Detta system är nämligen, som kommissionen har påpekat, grundat på en solidaritetsprincip, av vilken följer att bara medborgare som saknar eller har en mycket låg inkomst kan få ansluta sig till den frivilliga försäkringen och erhålla full pension, samtidigt som de betalar mycket låga avgifter som bara motsvarar 5 procent av det maximala avgiftsbeloppet. Detta förklarar dessutom varför den nederländske lagstiftaren har beslutat att begränsa möjligheten att betala nedsatta avgifter till att bara omfatta nederländska medborgare. Denna begränsning skall, i enlighet med punkt 2 under J i bilaga 6 i förordning nr 1408/71, naturligtvis inte tillämpas på personer som är arbetstagare i den mening som avses i förordningen.

19. Mot bakgrund av övervägandena ovan föreslår jag således att domstolen lämnar Centrale Raad van Beroep följande svar:

1) Artikel 3.1 i förordning nr 1408/71 bör tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för tillämpning av en nationell lagstiftning, genom vilken rätten att betala nedsatta avgifter inom ramen för frivillig försäkring begränsas till att bara omfatta nationella medborgare och personer som är arbetstagare på det sätt som avses i nämnda förordning.

2) De mål som uppställs i artiklarna 48 och 51 i fördraget äventyras inte av en sådan nationell lagstiftning som den i det aktuella fallet.